

..Вставайте,
Кайдани порвіте,

І вразюю злою
кровю
Волю сиропите!

НЕЗАЛЕЖНА УКРАЇНА

ОРГАН ЗАКОРДОННОЇ ДЕЛЄГАЦІЇ
УКРАЇНСЬКОГО РЕВОЛЮЦІЙНОГО КОМІТЕТУ

Ч. 7

Травень—Червень

1929

ТРЕТИ РОКОВИНИ.

Три роки вже минуло, як у далекому Парижі прогреміли стріли, що гомінкою луною відбились в усіх живих українських серцях, як тут на чужині, так і там—на нашій славній Україні, на нашій не своїй землі*.

Три роки пролинуло, відтоді, як лютий ворог-кат, гидкою найманою рукою поклав у могилу найкращого, найвірнішого сина України. Поклав на те, щоб остаточно закріпити своє панування над завойованою, в кайдані закутою Українською Землею, над народом пригнобленим, розпорешеним, заляканим. Смерть Симона Петлюри, цього символа і виразника української думки і волі, мусила поховати в українському народові останню надію на волю, мала приспасті його на віки в невільничій покорі...

Прогреміли стріли, впав влучений зрадницькою кулею Отаман і козацьке його тіло чужа земля присипала... Тішся, лютий враже, та не дуже! Духом високим своїм провадив кої Державної України. Отаман Україною, духа ж того кулею не вбито; дух той живе. Дух той до бою кличе, волю до чину стягти. Дух той і далі шляхи Україні показує...

Як дзвін на гвалт, як гасло тріоги гомін стрілів паризьких в серцях українських, разом з пекучим болем утрати, ве покору стрілив, не зневір'я, а ще дужче, ще ясніше негасиме полу-

мия любови до змученої Батьківщини роздмухав. Прапор отаманський, прапор державності на землю не впав; дужі руки товаришів—друзів його підкопили, високо понад головами здвигнули. Прапор цей всіх вірних до себе збирає, у лави шикує, а лави стають все густіші та міцніші. І ті навіть, що духом були підували, що в невдачах, у кожній борні немінучих, вірний шлях із очей опустили, на манівці, було, забились, і ті, спамятавшись, до спільнога діла вертають.

Неспокій, тріога серед ворогів,—переможців, бо ж кроком твердим, шляхом ясним ідемо до святої мети — волі та щастя українському народові, Незалежній Вели-

СИМОН ПЕТЛЮРА

Вічна ж Тобі пам'ять, Отамане, на тій Україні!

З пропором Петлюри.

Чи відчуваємо ми, українці,— кожен громадянин української землі — сучасну грізну хвилю, що от-от перейде в історичний суд, в страшний порахунок двох народів — московського — вікового нашого гнобителя і прозрівшого раба — народу українського?

Чи відчуває кожен з нас — від ученого до неписьменного селянина та чорнороба — всю страшну відповідальність за завтрашній день, за близьке та й далеке майбутнє українського народу?

Від того чи іншого відношення широких українських мас та їх місцевих проводирів — організаторів до сучасних подій на окупованій Україні залежить доля народня на цілі наступні покоління.

Судними були дні 17 року, коли впalo вікове царське ярмо, що нечуваним гнітом своїм приспала було широкі українські маси, так, що, здавалось, не здолає українська нація зрозуміти вагу історичної хвилі і не встане на заклик національно-свідомої своєї інтелігенції, щоб творити на власній землі нове вільне державне життя. Приборканій московським поліційним режимом, упослідженій культурно та національно, позбавлений віками власної школи та вільного друкованого слова, український народ все-ж стрепенувся, відчув заподіяну москалями вікову кривду і забагнув, що усунути її можна лише у власній незалежній демократичній державі. Універсалами Центральної

Ради українській народ проголосив цілому світові, що приспана нація українська живе і розуміє свої історичні національні завдання. Незалежна Українська Народна Республіка без хлопа і без пана,— ось ціль і форма українського національного руху перетвореного нарешті в дійсність.

В цю відповідальну історичну хвилину, коли ослабли перегнілі московські наїзницькі пута, український народ відчув самого себе і наочно, збройним чином, довів свою національну відокремленість та політичну дозвілість до власної модерної поступової держави. Зрозумів, що національність і свої права на землю та на вільне господарювання, на власні землі, можна забезпечити та оборонити тільки власною збройною та політичною силою, отже у власній національній державі. Численні новоповсталі полки та загони знову піднесли віками стражені козацькі знамена і здавалось, що український народ твердо стане збройною силою на кордонах власної землі і приступить до здійснення певідкладних внутрішніх реформ, — в першу чергу — забезпечення трудового селянства землею без викупу та українського національного робітництва всіма видами соціального забезпечення — від хороби, інвалідності, старости і т. ін.

Підступна стороння сила роззброїла молоде українське військо і настановила на Україні ворожу широким народнім масам владу царського генерала Павла Скоропадського. Отож тяжкою нау-

Московське здирство.

(Про податки за комуністичною владі і на що вони йдуть).

Комунисти на всіх зіздах, конференціях, у книжках, газетах — всюди доказують, що інтереси українського селянства, робітництва, інтелігенції, одним словом, всієї України вимагають того, щоб Україна була разом з Московчиною. Всі комуністи, як москали й жиди, так і наші-ж землячки з КП(б)У, рішуче виступають проти відділення України від Московщини і розстрілюють та висилаютъ у Сибір тих, що стоять за Самостійну Українську Народну Республіку. Вони лякають тих, що не тямлять що й до чого, тим, що, мовляв, як Україна відірветься від Росії і стане Самостійною Українською Народною Республікою, то зразу всякі європейські та американські капіталісти будуть визискувати Україну.

Не тільки московські й жидівські комуністи та українці-члени КП(б)У, але й московські та жидівські соціал-демократи, соціал-революціонери, кадети, бувши поміщиками на Україні, монархістами, — всі ці партії проти самостійної України. Чого це всім москалям так не хочеться випустити України з своїх рук? Чи,

стоючи за те, щоб Україна не відцілялася від Москви, вони роблять це для добра України, д. бра українського населення, чи для добра Московії, для добра московського народу?

Колись російський (московський) цар, царське правительство, царські урядовці не хотіли, щоб Україна стала самостійною, бо вони обирали Україну. Це кажуть не тільки всі українці, навіть ти, що зараз в КП(б)У, але признають це й самі москали. Але тепер комуністи кажуть: — то колись, за цара, Росія експлуатувала Україну, але тепер, за комуністів, РСФСР, себ-то сама Московщина не експлуатує УССР, себ-то Україну. Так кажуть комуністи, але чи правду вони кажуть?

От на це питання треба, щоб кожен українець мав ясну відповідь. Шоб знати правду, чи обирає Московщина Україну, чи ні, придивімось на самперед до того, скільки збирається на Україні грошей податками, від землі, від підприємств то-що для державного бюджету, на державні потреби, та для місцевого бюджета, на місцеві потреби, і скільки з зібраних таким чином грошей витрачається на Україні. Для цього ми беремо цифри, які оголосили комуністи в книжці, виданій в 1928 р. в Харкові і яка називається „Стати-

НЕЗАЛЕЖНА УКРАЇНА

кою для українського народу було це друге панування москалів на Україні, під охороною німецького війська. Московський дух гетьманської влади незабаром проявився в поступовому вищенню українського національного господарського життя і в кінці 1918 року московське оточення кволого духом „гетьмана”, примусило його оголосити офіційне приєднання України до Московщини. Здавалось, що молода українська державна думка затине знову без сліду в старому московському велікодержавному багні.

Та кинув ключ до згнобленного німецькою силою українського народу його національний вождь Симон Петлюра. Отаманського слова було досить, щоб навколо Києва та других осередків озброєних москалів та німців, в один майже день, виросла з землі, з українського села стотисячна українська армія. Повстав український народ, бо зрозумів всю небезпеку для українського державного життя і перебрав до власних рук запородану гетьманом Москви незалежність української держави, надавши їй поступового демократичного вародього змісту та перетворивши її в Українську Народну Республіку.

В хвилину, коли московські „брати“, відгодовані українським хлібом, простили злочинну руку, щоб відбрати українському народові його право бути господарем на власній землі, широкі маси зрозуміли покійного Отамана і пішли з ним до

стичний збірник Україна 1928^a. Подвоємо з цієї книжки, скільки було з УССР (себ-то з України) притулків в останніх роках для комуністичної влади:

По якому бюджету	Скільки карбованців було зібрано на Україні в таких роках: *)
1923/24	1924/25
1925/26	1926/27
міл. т.	міл. т.
125 999	125 245
366 304	486 315
Разом зібрано на Україні	491 302
	671 560
	963 990
	1 міліард 325 713

А скільки було витрачено кожного року для України з цих мілійонів карбованців, зібраних на Україні? Про це намкаже таблиця:

По якому бюджету	Скільки карбованців було витрачено на Україні в таких роках:
1923/24	1924/25
1925/29	1926/27
міл. т.	міл. т.
122 523	187 179
80 377	106 292
Разом витрачено на Україні	202 900
	293 461
	389 27
	719 865

*) Коли стойти 1923/24, 1924/25 і т. д., то це означає від 1 жовтня 1923 р. до 31 вересня 1924 р., від 1 жовтня 1924 р. до 31 вересня 1925 року і т. д.

крівавого бою за дідівські права та вольності ко-зацькі.

Чому нарешті, по двох роках тяжкої борні, переміг московський червоний комунізм—говорити і важко і боляче. Забракло на цей раз українському народові витревалості та упертості в обороні здобутих і забезпечених національною республікою прав. Повставши та прогнавши німців з України, а разом з ними і гетьманських москалів, народ наш і думки не мав про те, що на українську землю зазіхає друга уже Москва, на цей раз—червона. Повірили наші нетяги, що москалі-комуністи забезпечать їм здобуту в українській революції землю та волю. Як страшно показав себе український народ за цю легковажність. Які муки, злідні та, от уже другий з черги, голод терпить український народ за страшну історичну помилку, за те, що випустив з власних рук, з власної держави оборону своїх інтересів та несвідо-мовчачинно передав в руки вікового ворога керовництво українською державою. Чи ж не відомо кожному українцеві, що сучасні способи обдирачів українського народу, відбирання останнього шматка хліба, продаж з торгів, кровью та потом циабутого українським селянством господарського майна, нарешті вязніця, розстріл або виселення українських господарів за межі України, відбирання землі під московські комуни—та совхи,—що це все народне лихо повстало тільки завдяки тому, що український народ легковажно позбувся

А тепер порівняймо, скільки на Україні зібрано, скільки витрачено і скільки залишилося комуністам чистого зиску:

	1923/24	1924/25	1925/26	1926/27
	міл. т.	міл. т.	міл. т.	міл. т.
Всього зібрано на Україні	491 304	671 560	963 990	1 мілрд. 325 713
Всього витрачено на Україні	202 900	293 461	389 27	719 865
Залишилося	288 403	378 99	574 963	605 848

З цих рахунків бачимо, що кожного року забирається з України більше, ніж витрачається на потреби України.

Чому це так, що на Україні зібирається більше грошей, ніж на Україні витрачається?.. Куди пішли ці гроші, зідрані комуністами з українського народу?.. Ці мілійони, які кожного року здираються з українського народу, не витрачаються всі на потреби українського народу тому, що вони йдуть в Москву і там витрачаються на потреби Московщини, на потреби московського народу. Ось чому всі кацапи від комуністів до мо-

НЕЗАЛЕЖНА УКРАЇНА

власної незалежної держави — Української Народної Республіки. Це-ж український народ сам накликав на себе це лихо, бо сам же огинався боронити, під проводом народного вождя України Симона Петлюри свою державу, в якій український селянин та громадянин мав бути повним господарем, вільним будівничим нового кращого, вільного та самостійного життя.

Кращі сини українського народу не покинули свого Отамана і до останньої змоги, збройною рукою, боронили незалежність української держави і, покидаючи рідну землю, ні на хвилину не сумнівалися, що лютий ворог на Україні довго не продержиться і що треба боротися, ввесь час готуватися до тої хвилі, коли захитається, піду паде московська комуністична влада. І справді, за надто безглазий московський окупант, щоб на довший час приборкати молоду, повну творчих сил українську націю. Нечуваним знущанням та визиском всіх верств українського населення, москали тільки прискорили народне усвідомлення про необхідність власної демократичної національної держави, і, ми певні, в слушну хвилину український нарід скористає в цієї тяжкої комуністичної науки. Не сьогодні - завтра комуністична влада, підточена з самої середини, впаде під натиском обдуруєних нею та обкрадених широких українських мас. Це може статись швидче навіть, ніж ми того сподіваємося.

І хоч немає Симона Петлюри, хоч московська

куля і знала, що вона нищить того, хто в слушну хвилину повів би народні українські маси до бою з грабіжницькою московською навалою, та не вбить національно-державної ідеї, которую так героічно, аж до трагичної смерті, боронив покійний Отаман.

Навколо гасел української революції, навколо прапору Української Народної Республіки, навколо заступника покійного Отамана — Андрія Лівіцького ще тісніше згуртувалися тисячі й тисячі українських борців на еміграції, щоб незабаром піти на зустріч і в поміч українському народові, коли він почне нарешті свій історичний перрахунок з одівичним ворогом — Москвою.

Не тисячі тоді, а десятки і сотні тисяч вояків стане в шереги української республиканської армії з прапором Петлюри на оборону української революції, здушеної москалями перед десятьма роками.

І приличе тоді всіх без винятку гремадян законний Уряд України до відбудови державного, культурного, громадського та господарчого життя в незалежній Українській Народній Республіци.

Тільки незалежна Українська Народна Республіка принесе українсько-му народові спокій і добробут.

„В своїй хаті — своя правда і сила, і воля“.

нархістів проти того, щоб Україна відділилася від Московії, проти самоїстійної Української Народної Республіки. Вони знають добре, що, коли-б Україна стала самостійною, ні від кого незалежною Народною Республікою, то тоді всі гроши, що збиралося на Україні, пішли бы на потреби українського народу, а не йшли-б на москалів, як це було досі. Ось для чого комуністи захопили Україну, палили села, розстрілювали українців! Все це для того, щоб і надалі обдирати Україну, як це раніше робило царське правительство. Вистарчить подивитися тільки на ті міліони, що їх кожного року здирають комуністи з українського народу, щоби переконатися, що експлоатація України Московциною збільшується з року на рік: в 1923/24 р. передано Москві зібраних на Україні 288 міліонів з гаком карбованців, в наступному році 378 міліонів, а в 1926/27 вже майже 606 міліонів. А куди, скажете, дивиться „робітничо-селянське“ правительство УССР, оці „українські комуністи“ з КП(б)У з Петровським, Чубарем та інш., на чом?... А туди вони й дивляться, щоб з України зібрали для Москви як найбільше грошей, бо-ж для цього такі Сталіни, Калініни, Рікови, Ворошилови, Буденій посадили їх у Харкові, щоб іх руками обдирати український народ.

Кожен на Україні чує від комуністів, що комуністична влада є влада робітничо-селянська. Як що комуністична влада є також селянська, то вона повинна дбати про українське село. Тимчасом, що ми бачимо? Скільки з селян беруть податку і скільки тратять на сільське господарство? Ось по дівімся, скільки на Україні збирається единого сільсько-господарського податку і скільки тратиться на потреби сільського господарства.

	1923/24	1924/25	1925/26	1926/27
зібрано єдиного сільсько-господарського податку.	82	3	82	56
Видано на потреби сільського господарства . . .	3	471	8	824
Bільше стягнуто, анж видано . . .	78	532	73	232
	72	842	135	030

Отже, бачите, з українських сільських господарів — селян здерто більше ніж видано на їх господарські потреби від 1 жовтня 1923 року до 31 вересня 1924 р. 78 міліонів 532 тисячі карбованців, а від 1 жовтня 1926 р. до 31 вересня 1927 р. вже 135 міліонів 30 тисяч карбованців. Ось по цих цифрах, що їх самі комуністи подають, дуже ясно видно, як